

[Norlev.]

jeg skal senere dokumentere, hvorfor denne Afgift burde være moderat. Nu er det saadan, at kun en forholdsvis lille Gruppe af de 234 000 skattepligtige Formueejere, vi har her i Danmark, bliver ramt af den Formueafgift, som dette Lovforslag vil indkræve. Man vil kunne sige: Ja, men de har altsaa tjent godt under Krigen, og Værnemagerformuer bør selvfølgelig rammes. Men dertil har vi vel Værnemagerlovene, og jeg havde ikke noget imod, om man skærpede Værnemagerlovene, hvis de nuværende Lovbestemmelser ikke er tilstrækkelige til at ramme de Fortjenester, der virkelig kan betegnes som Værnemagerfortjenester. Derfor mener jeg, at man kan se bort fra dette. I øvrigt vil dog et ikke ringe Beløb komme ind i Statskassen gennem Værnemagerlovene.

De Mennesker, som vil blive ramt af denne Formueafgift, er i stor Udstrækning initiativrige og dygtige Erhvervsfolk, det er unge, som har begyndt deres egen Virksomhed i Slutningen af 30'erne, mulig maaske i Begyndelsen af Krigen, det er Folk, som under Krigen har gjort Samfundet en Tjeneste, f. Eks. ved at tage Initiativet til Fabrikation af Erstatninger, som har været nødvendige for Landets Forsyning, det er Folk, der har skabt nye Erhverv, efterhaanden som de gamle Muligheder stoppede under Afspærringen, Folk, som har været under Priskontrol og Restriktioner, og som har sat noget i Vove, og i en Del Tilfælde, ikke alle, har været i Stand til at tjene godt, idet de altsaa samtidig har tjent Samfundet.

Vi kan jo som Eksempel tage Tørvefabrikanterne. De har under denne Krig vist et meget nyttigt Initiativ, det antager jeg alle vil indrømme. De har ogsaa haft en hel Del Risiko. Det er hændt, at vi under Afspærringsforholdene har haft en meget vaad Sommer, der var til stor Skade for Tørvefabrikanterne. De er blevet prisreguleret o. s. v. fra Samfundets Side, men der er nogle dygtige Folk iblandt dem, som har været i Stand til at tjene godt. Nu skal de altsaa straffes i Lighed med Værnemagere. Jeg frygter for, at dette kan medføre, at det bliver den højtærede Finansminister, der nu kommer til at sørge for Tørv til os til Vinter, for jeg kan da godt forstaa, om disse Folk og alle andre i lignende Situation vil sige, som en Mand sagde til mig: Nej, naar vi paa den Maade skal straffes for, at vi viser Initiativ og Flid, saa skal vi ikke arbejde med mere.

Her vil jeg gerne gøre opmærksom paa, at man kan ikke gaa ud fra, at de Formuer, der eventuelt er tjent af disse Mennesker, indestaar paa Folio i Nationalbanken, saadan at de bare kan gaa hen og trække Pengene ud igen og betale den Afgift, der her skal betales. Disse Kapitaler er tværtimod ofte sat i produktive Foretagender, som det bliver meget vanskeligt at realisere, og hvis de skal realiseres, saa vil det meget ofte medføre, at det slaar vedkommende Mands Erhverv i Stykker.

Vender vi os til anden Formuestigning, som altsaa ogsaa her er taget i Betragtning, nemlig den Stigning, der er fremkommet ved Ejendommens og Aktiers Værdistigning, saa vil jeg gøre opmærksom paa, at saadan Stigning skete jo ogsaa før Krigen, i nogle Tilfælde ikke saa hurtigt, men den skete. Man vil sige: ja, men det skyldes i høj Grad den synkende Pengeværdi, og det er i nogen Udstrækning rigtigt, men samtidig gør jeg opmærksom paa, at de Mennesker, der her rammes, de Mennesker, der paa denne Maade har faaet forøget deres Formue, er Folk, der har arbejdet med deres Kapital, de har sat Virksomheder i Gang, de staar som Ejere af reale Værdier. Hvis de havde lidt Tab, mon saa Staten vilde have erstattet de Tab? Jeg tvivler om det, men nu, da de har faaet Gevinst — om de saa faar Tab i Fremtiden, det tales der ikke om —, nu skal de straffes!

Jeg advarede ved første Behandling mod dette og maa her tage bestemt Afstand fra Lovforslagets Bestemmelser i saa Henseende. For den Købekraft, der er skabt ved Ejendommens og Aktiers Stigning, repræsenterer jo næsten aldrig en ledig Købekraft, den repræsenterer ikke ledige Penge, for det er ikke en Formue, der er bestemt til at blive mobiliseret til Indkøb. Det er i Virkeligheden kun et Tal, der viser en Kapitalværdi af et forøget Aarsudbytte. Der er netop angaaende dette talt om fiktive Værdier. Nu skal man være lidt varsom med at bruge Udtrykket fiktive Værdier, for det er i Regelen saadan, at de Mennesker, der vil paastaa, at Ejendomsstigninger er fiktive Værdier, skal nok vide at behandle dem som reelle Værdier, hvis de skal til at sælge deres Ejendom. Men i denne Forbindelse er der den Sandhed i saadan Tale, at der findes ikke ledige Penge i denne Formuestigning, og det er ikke en Formuestigning, der indestaar i en Bank eller paa Nationalbankens Foliokonto, saa at man uden videre kan gaa hen og trække Penge ud og betale den Afgift, der her skal betales.